

кажа, че подсъдимият е един талантлив писател. Щом кажа това за подсъдимия, че е талантлив писател, това значи, че неговата творчество е издържано от художествена страна. Мога да кажа че с творчеството на подсъдимия има принос в българската поезия. Произведенията на подсъдимия нямат временен ефект и не са набързо писани с цел да се постигне някакъв политически ефект, а напротив се отличават с топли чувства и нежност, с психологическа дълбочина и искрен патриотизъм... Аз зная подсъдимия като сериозен, почтен човек... Каква дълбочина и прозорливост, каква смела характеристика на литературното творчество на Вапцаров. Каква смелост на писателя Минков за тогавашното време. Хитлеровите орди сееха смърт и разрушения в СССР, фашистите в България беснееха, а Св. Минков смело се яви в защита на комуниста Вапцаров. Прочитането на тая характеристика прикова вниманието на всички в съдебната зала. Всички ние, и публика, и съдии, и прокурорът обърнахме очи към Вапцаров. Ние го поздравихме мълком, радвахме се, че сред нас е такъв голям поет, наш съгражданин, приятел и другар, член на славната БКП. С вдигнато чело и открито светло лице Вапцаров прие нашия поздрав и очакваше по-нататъшния развой на процеса. От смелостта на свидетелските показания за Вапцаров и от създаденото възбудено настроение в залата, показанията на прокурорските свидетели бяха колебливи, объркани, неточни. Полицаяте бяха смутени. Настъпи най-интересния момент от процеса. Съдът даде думата на подсъдимия. Рудно е сега да се възпроизведе точно речта на Вапцаров, тъй и никъде не е записана в съдебните книги. Това не е случайно. Когат Вапцаров говореше, целият състав на съда го гледаше. Явно бе, че съдиите бяха поласкащи, че пред тях стои голям поет. Ние, публиката, ловехме със затаен дъх всяка негова дума. Но все пак, макар и да са изминали толкова години, мога да възстановя някои негови мисли изказани пред съда. След като призна, че той е авторът на стих "Селска хроника" и след като отхвърли аргументирано всички обвинения на прокурора и неговите свидетели, Вапцаров изказа следната мисъл, която е запечатана в паметта ми: "Господа съдии, г-н прокурор, как вие ще осъдите мисълта на поета и писателя? Писателят и поетът наблюдават живота на хората и обществото, събитията, анализират всички прояви и ги отразяват в своите литературни произведения. Какво ще стане с дтия произведения, ще си каже думата народът."

Със своята смела и съдържателна реч Вапцаров завладя аудиторията. Той се издигна над всички присъстващи и спечели сърцата им. Неговият защитник, адвокатът Кирил Николов, в речта си застъпи следните моменти от показанията на свидетелите и поиска съдът да издаде оправдателна присъда.

С това завърши съдебният процес и съдът се оттегли на съвещание. Какво са говорили съдиите и прокурорът на съвещанието не е известно, но то бе твърде кратко и скоро съдът се яви в залата да обяви взетото решение. Като взе под внимание показанията на свидетелите и, особено, тия на